

se ze služby pozdě v noci — dlužno říci, že, i kdyby neměl pro svou osobu strachu, jak uvedl — mohl počítati s jistou pravděpodobností, že by neznámý pisatel ze msty mohl spáchatí trestný čin i proti jeho rodině — třeba že v dopisech o ní výslovně nemluví. Nelze proto shledati v rozsudku právní omyl proto, že připustil, že pohružka obžalovaného byla způsobila vzbuditi v ohroženém důvodnou obavu o osud rodiny, když sám o sebe strachu neměl. K b) Soud zjistil formálně bezvadně, že šlo o vážně míněné pohružky, psané zřejmě v úmyslu, by uvedly adresáta ve strach a nepokoj. Tímto zjištěním jest zrušovací soud vázán, pouhým jeho popíráním neprovádí zmáteční stížnost onoho hmotněprávního zmatku po zákonu.

Čís. 2892.

Pro subjektivní skutkovou podstatu přečinu podle § 335 (337) tr. zák. jest rozhodnou předvídatelnost nebezpečí pro život, zdraví nebo tělesnou bezpečnost lidskou z jednání (opomenutí) pachatelova (představitelnost o příčinné souvislosti mezi jeho jednáním, pokud se týče opomenutím a oněmi účinky).

(Rozh. ze dne 10. září 1927, Zm I 205/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmáteční stížnosti obžalovaného do rozsudků krajského soudu v Písku ze dne 7. března 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle § 337 tr. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmátečný a věc vrátil soudu první stolice, by ji znova projednal a o ní rozhodl.

Důvody:

Obhájce obžalovaného prováděl při zrušovacím líčení písemní stížností uplatněný důvod podle čís. 9 a) § 281 tr. ř. v tom směru, že skutek obžalovanému za vinu kladený není přečinem, na který soud nalézací uznal, proto, že nebyla zjištěna subjektivní stránka tohoto přečinu, totiž, že obžalovaný mohl předvídati, že jednání jeho jest způsobilým ohroziti tělesnou bezpečnost lidí, že tedy dotyčný výrok rozsudkový nedošel svého opodstatnění v rozsudkových důvodech. Zmateční stížnost dlužno v tomto směru uznati za oprávněnu. Přečin podle § 335 tr. zák., pokud se týče podle § 337 tr. zák. je deliktem kulposním. Rozhodnou je podle doslovu zákona po stránce subjektivní předvídatelnost nebezpečí pro život, zdraví nebo tělesnou bezpečnost lidskou z jednání neb opomenutí pachatelova, jinými slovy: představitelnost o příčinné souvislosti mezi jeho jednáním (opomenutím) a oněmi účinky. Rozsudek v tomto ohledu zjištění neobsahuje. Zjištění rozsudku, že obžalovaný dvéře přibouchl, aniž zvolal »pozor«, že se nepřesvědčil, že nikdo nestojí mezi dveřmi a že vůbec nic nepřekáží, by dvéře nemohly býti zavřeny, a že obžalovaný jednal tak neopatrně, jsou povahy pouze objektivní a nestačí podle toho, co právě bylo uvedeno, by naplnila všechny

znaky skutkové podstaty souzeného přečinu. Jelikož nalézací soud věc po této stránce neuvážil, takže tu není úplného podkladu pro posouzení správnosti použití práva hmotného (§ 288 čís. 3 tr. ř.), bylo zmateční stížnosti vyhověti a uznati, jak se stalo, aniž bylo třeba obíratí se ostatními vývody zmateční stížnosti.

Čís. 2893.

K objektivní skutkové podstatě zločinu podle § 153 tr. zák. se nevyžaduje, by ublížení (poškození) na těle dosáhlo míry a stupně § 411 tr. zák.; stačí činnost, objektivně způsobilá přivodíti nebezpečí pro tělesnou neporušenost napadené úřední osoby.

»Viditelné známky« jest spatřovati v tom, že napadený měl následkem úhozu začervenatou tvář, čímž se stala i pro třetí osoby zjevnou patologická změna, přivoděná útokem proti jeho tělesné neporušenosti; »následky« jest rozuměti každé i jen zcela nepatrné porušení tělesné neporušenosti (tělesného zdraví) napadeného (bolest v uchu).

(Rozh. ze dne 10. září 1927, Zm II 63/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 3. ledna 1927, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem opilství podle § 523 tr. zák.

D ů v o d y:

Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř., zmateční stížnost namítá, že čin obžalovaného nezakládá objektivní skutkovou podstatu zločinu těžkého poškození na těle podle § 153 tr. zák., kterou v něm spatřuje rozsudek, nýbrž že tu jde o objektivní skutkovou podstatu pouhého přestupku podle § 312 tr. zák. vzhledem k tomu, že, měl-li městský strážník Ladislav P. podle rozsudkového zjištění, byv obžalovaným udeřen do tváře a levého ucha, začervenatou tvář a cítil-li po ráně v uchu bolest, která trvala (asi) jeden den, neodpovídá to pojmu ublížení na těle ve smyslu § 153 tr. zák. Námitce nelze přiznati oprávnění. Nehledíc k tomu, že podle stálé judikatury jak býv. zrušovacího soudu vídeňského (rozh. č. 826/1530), tak i československého (č. sb. n. s. 798, 1710, 1897) se k objektivní skutkové podstatě zločinu podle § 153 tr. zák. nevyžaduje, by ublížení (poškození) na těle dosáhlo míry a stupně § 411 tr. zák., nýbrž stačí činnost, objektivně způsobilá, přivodíti nebezpečí pro tělesnou neporušenost napadené úřední osoby, odpovídají zjevy, které měl skutek obžalovaného podle uvedeného rozsudkového zjištění pro uhozeného jím městského strážníka v zápětí, pojmu viditelných známek a následků ve smyslu § 411 tr. zák. Viditelné známky jest spatřovati v tom, že strážník měl následkem úhozu začervenatou tvář, čímž se stala i pro třetí osoby zjevnou patologická změna přivoděná útokem obžalovaného v jeho tělesné neporušenosti, kdežto zá-